

A homok-óra.

A mécs: az éj álom-cselédje fáradt.
A fehér ágyon alszik a gyerek.
Arcán a láz lüzes rózsái nyílnak.
Az ágy előtt halk, csöndes nénik sirnak.
Szóljak-e én? Nem, szólni nem merek:
Csitt, csitt!
Pereg a homok-óra!

(Majd járna délcegen a napos utcán.
Feszülne rajt sok acélos izom.
Sok merész terve, a felhőkig érne.
Koszorút fennének dacos fejére:
S kimondani én sehogy sem bírom:
Csitt, csitt!
Pereg a homok-óra!)

Mert mind hiába csatánk az Erővel.
Királyai vagyunk a nagy világnak,
Minden mienk, nem a mienk az élet,
S ha lelkünkben a dac kuttyája ébred,
Fölről hirtelen nyakunkra hágnak:
Csitt, csitt!
Pereg a homok-óra!

S az éji mécsnél megdöbbenve nézünk.
A felelet a fitkok megsejtése,
Hogy aki elmegy — korán — újra látjuk,
A gyermekeknek nincs örök haláluk,
Bárhogy ijeszt az Idő ketyegése:
Csitt, csitt!
Pereg a homok-óra!

Harsányi Lajos.